

en saadan skarp Forskjel mellem hvad der i den omhandlede Henseende skulde gjælde for Politiesager og for mindre Gjældsager. Forsaavidt den samme ærede Rigsdagsmand fremhøvede, at man undertiden har seet Mulcter idømte paa 8 Rbd., og han tillige syntes at antyde, at der skulde være Grund til at forudsætte, at vedkommende Underdommer netop kunde have valgt en saadan Mulct, for at forhindre, at Sagen skulde komme videre, idet han derhos bemærkede, at man ikke pleier at vælge Mulctbeløb mellem 5 og 10 Rbd., da maa jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det ingenlunde er sjældent, at der idømmes Mulcter, hvis Størrelse falder mellem disse Summer, saasom 6 Rbd., stundom ogsaa 8 Rbd., og jeg kan meddele den ærede Rigsdagsmand, at Lands-Overretterne ikke saa ganske sjældent have anvendt netop en Mulct af 8 Rbd.; men man vil dog neppe troe, at Overretten i flige Tilfælde har valgt dette Mulctbeløb, for at forhindre Appel til Højesteret; i alt Fald vil man ikke troe det, naar man veed, at summa appellabilis fra Lands-Overretterne til Højesteret er 100 Rbd. Saavel samme Rigsdagsmand som et andet æret Medlem have specielt henholdt sig til og tildeels gjentaget en Øtring af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de District (Grundtvig), som gav mig Anledning til en Nødbemærkning. Jeg havde troet — og jeg tilstaaer, at det havde været mig hjært, at jeg kunde være bleven i den Tro — at hñin Øtring var, som jeg tillod mig at sige, undsluppen den sidstnævnte meget ærede Rigsdagsmand. Dog — herpaa skal jeg ikke lægge megen Bøgt; men hvad jeg især maa lægge Bøgt paa, er, om han havde føie til at bruge hñin Øtring, der i alt Fald meget let kunde mistydes, og dette maa jeg fremdeles bevare med Nei.

Black: Da jeg i Comitèen tilkjendegav min afvigende Mening og stillede dette Forslag, da skjønnede jeg fuldkommen vel, at hele Landets Dommere vilde sige: Nei, det maa ikke være saa; men desuagtet troer jeg, at man bør holde fast ved det. Den ærede Justitsminister har sagt, at man ingen væsentlig Ulempe har sporet hidtil, og det er nok muligt; thi de væsentlige Ulemper ere vanskelige at spore, naar Sagen

ikke kan blive indanket. Det er netop en Nødvendighed i Politieretsager, at der bliver lettere Udgang til at faae dem indankede, thi medens Amtmanden var Overpolitieretsdommer, da kunde man faae enhver nok saa ubetydelig Sag indanket, og da regnede man det ikke saa noie med Underdommeren; nu derimod skal Sagen være af 10 Rbd. Værdi, ellers kan den ikke komme for Overretten, og Forholdet er saaledes ganske anderledes. En Underdommer kan gjøre ved hvilken af Parterne, hvad han vil, naar det er Røgsfolk, han har for sig, thi han har ikke Andre ved Protocolen end et Par Thingsvidner, og dem kjende vi en Deel af; og han kan derfor næsten føre Protocolen, som han lyster. Nu derimod maa han betænke, at hans Dom kan indankes her med en ubetydelig Beføstning, men, naar dette ikke bliver Tilfældet, da kunde han maaffee faae ganske andre Tanker.

Utsig: Der er en Betragtning i denne Sag, som ikke synes mig at være tilstrækkeligt fremhøvet, og som jeg derfor troer at burde gjøre gjældende, og det er de betydelige Omkostninger, der ville blive en Følge for det Offentlige, om noget af disse Øndringsforslag skulde gaae igjennem. Jeg kan dog ikke andet end ansee det for nødvendigt, naar en fornøstlig Proces-Ørning skal finde Sted; at der er et vist Forhold mellem Sagens Gjenstand og de Omkostninger, som Processen foranlediger det Offentlige. Nu er det imidlertid vist, at ingen offentlig Politiesag kan blive behandlet ved Overretten, uden at den — andre Omkostninger uomtalte — medfører en Udgift af idetmindste 10 Rbd. i Salair til Actor og Defensor, og jeg skjønner ikke rettere, end, at der alene i denne Betragtning ligger en ikke ringe Indvending mod at lade Sager som de her omspurgte, der ene angaae en Pengeværdi af et mindre Beløb end 10 Rbd., at lade saadanne Sager være Gjenstand for Appel til Overretten, saaledes at det Offentlige derved paadrages Omkostninger, der ikke synes at kunne betragtes anderledes end som uforholdsmæssige. Man vil maaffee sige, dette gjælder i alt Fald alene de offentlige Politiesager, men nei, det gjælder ogsaa de private; thi det er naturligtvis en Selvfølge, at der i